

A advent 2
M. Assumpta
4 december 2022

Maak de weg vrij voor de Heer, bekeer je.

Eerste lezing (Jes 11, 1-10)

Uit de profeet Jesaja

Het zal gaan met het huis van Isai als met een omgehakte boom.
Aan die stronk zal een nieuwe tak ontspruiten,
aan die wortels een jong twijgje.
En op die nakomeling zal de geest van God rusten,
een geest van wijsheid en inzicht,
een geest van beleid en sterkte,
een geest van kennis.
Hij zal vol ontzag zijn voor God.
Hij zal geen recht spreken naar uiterlijke schijn,
en hij zal geen uitspraak doen op grond van loze geruchten.
Hij zal de kleine mensen recht verschaffen,
en de armen eerlijk behandelen.
Zijn woorden zullen als zweepslagen zijn
voor wie hen uitbuit.
Dodelijk voor wie daar schuld in draagt.
Ja, gerechtigheid en trouw zullen zijn als een riem rond zijn middel.

En dan zullen wolven en schapen samen leven.
Panters zullen rusten naast geitjes.
Kalfjes en jonge leeuwen zullen samen weiden.
Een kleine jongen zal ze kunnen hoeden.
De koe en de berin zullen vriendschap sluiten,
en hun jongen zullen naast elkaar liggen.
De leeuw zal hooi eten, net als de os.
Baby's zullen bij het hol van een adder mogen spelen.
En kinderen zullen giftige slangen uit hun nest mogen trekken.
Want niemand zal een ander nog kwaad doen op Gods heilige berg,
Op de hele aarde zal iedereen de Heer kennen.
En zoals de zee vol is van water, zo zullen de mensen vol zijn van de Heer.
In die tijd zullen alle volken van de aarde naar de stronk van Isaï gaan,
naar de jonge tak die daaruit groeide.
Hij zal zijn als een vlag op een heuvel, die al van ver te zien is.
Iedereen zal naar Hem toe gaan.
En de plaats waar Hij woont zal schitteren.

Tweede lezing (Rom 15, 4-9)

Uit de brief van de apostel Paulus aan de christenen van Rome

Broeders en zusters,

Alles wat vroeger is opgeschreven, is opgeschreven om ons iets te leren.
Want door de woorden uit de schrift worden we aangemoedigd om te blijven hopen.
God geeft ons de kracht om niet op te geven.
En Hij moedigt ons aan.
Moge hij er ook voor zorgen dat jullie één zijn met elkaar

en dat jullie Hem met je hele hart dienen, naar het voorbeeld van Jezus Christus.
Dan zullen jullie met elkaar de God en Vader van onze Heer Jezus Christus prijzen.
Aanvaard daarom elkaar,
zoals ook Christus ons heeft aanvaard.
Dat zal God eren.

Ik bedoel dit: trouw aan Gods opdracht kwam Jezus Christus om het Joodse volk te dienen.
Hij liet zien dat God doet wat Hij aan de voorvaders Abraham, Izaäk en Jakob had beloofd.
Maar Hij kwam óók om ervoor te zorgen dat de andere volken God zouden gaan prijzen
omdat Hij goed voor hen is geweest, ook al had God met hen géén verbond.
In de schrift staat immers ook te lezen: "Daarom zal ik samen met de mensen van andere
volken U prijzen en lofliederen voor U zingen."

Evangelie (Mt 3, 1-12)

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Matteüs

In die dagen begon Johannes de Doper te preken in de woestijn van Judea.

Hij zei: "Bekeert u, want het rijk van God komt er aan!"

Johannes was de man van wie de profeet Jesaja had gezegd:

'Iemand roept in de woestijn: maakt de weg vrij voor de Heer! Baant de weg voor Hem!'

Deze Johannes droeg een mantel, gemaakt van kameelhaar, met een leren gordel om zijn middel.

Hij leefde van sprinkhanen en wilde honing.

Van overal kwamen de mensen naar hem kijken en luisteren: uit Jeruzalem, uit heel Judea en uit de hele streek van de Jordaan.

Ze erkenden dat ze gezondigd hadden,

en lieten zich door Johannes dopen in de rivier de Jordaan.

Maar wanneer Johannes zag dat ook veel Farizeeërs en Sadduceeërs gedoopt wilden worden, zei hij tegen hen: "Addereengebroad, wie heeft jullie wijsgemaakt dat jullie zo zullen kunnen ontsnappen aan de straf van God?"

Het volstaat niet te zeggen dat je je bekeert,
je moet er ook naar leven.

En denk zeker niet: 'We stammen af van Abraham, dus het zit wel goed met ons.'

Want ik zeg jullie dat God zelfs deze stenen hier kan veranderen in kinderen van Abraham!

De bijl ligt al klaar bij de bomen.

Elke boom waar geen goede vruchten aan groeien, zal worden omgehakt en in het vuur worden gegooid.

Ik doop jullie met water, ten teken van jullie nieuwe leven.

Maar na mij komt iemand die machtiger is dan ik.

Ik ben het niet eens waard om zijn sandalen voor Hem te dragen.

Hij zal jullie dopen met de Heilige Geest en met vuur.

Hij heeft de wan reeds in zijn hand om zijn dorsvloer op te ruimen.

Het graan zal Hij in zijn schuur bijeenbrengen.

Maar het graanafval zal Hij verbranden, in onblusbaar vuur."

Homilie

Z en B,

We hebben vandaag in de eerste lezing een prachtig stukje uit de wereldliteratuur beluisterd: de droom van Jesaja over een wereld waar recht wordt gedaan, waar vrede heerst, waar niemand kwaad doet.

De beelden die hij gebruikt zijn van hoge poëtische waarde: *'dan zullen wolven en schapen samen leven. Panters zullen rusten naast geitjes. Kalfjes en jonge leeuwen zullen samen*

weiden. Een kleine jongen zal ze kunnen hoeden.'

Je zou er inderdaad bij wegdromen. Mooiere beschrijving van een prachtwereld kun je moeilijk bedenken.

Het was nochtans niet allemaal rozengeur en maneschijn in de tijd waarin deze tekst werd neergeschreven.

De koning van het moment was al lang niet meer van het gehalte van koning David. Hij collaboreerde met vijandige vorsten, en het land was in een oorlog betrokken.

Voorwaar niet de tijd om zo een mooie teksten te schrijven!

Was Jesaja dan een wereldvreemde dromer? Een onverbeterlijke naïeve mens?

Neen, hij wist heel goed wat hij schreef.

Maar hij was een diep gelovig mens.

En daardoor rekende hij niet alleen op eigen kracht, maar stelde hij ook zijn hoop op God.

'Het mag slecht gaan,' was zijn diepe overtuiging 'uiteindelijk zal God de wereld wel weer in de goede richting sturen.'

Hij vergeleek het met de stronk van een omgehakte boom. Die lijkt verloren, dood, zonder toekomst. Maar na een tijdje schiet er weer een twijgje uit, en als je dat laat groeien, dan komt er weer een boom.

Dit is het optimisme van een gelovig mens: uiteindelijk komt alles wel goed.

En niet omdat hij het graag zo zou hebben, maar omdat hij ervan uitgaat dat er iemand is die onze mogelijkheden overstijgt, iemand die aan het begin en het einde staat van alles wat bestaat.

Dat is het verschil tussen de twee speleologen van het verhaal waarmee we de vieringen van deze advent beginnen. De ene gelooft dat er iemand met hen bezig is, en naar hen op zoek is, de andere gelooft dat niet, en zegt: 'we zijn verloren'.

Zo was Jesaja ervan overtuigd dat er inderdaad iemand is, dat het laatste woord dan ook niet 'verdoemenis' is, maar 'zegen': God die de aarde zegent.

En daar kunnen wij – gelovigen van de 21ste eeuw – van leren.

Er loopt op vandaag ook zoveel verkeerd.

Altijd maar die berichten over rampen, oorlogen, aanslagen, hongersnood.

Altijd maar weer de vaststelling dat de mensen steeds minder voor mekaar over hebben.

Altijd maar weer de vaststelling dat de 'elk voor zich cultuur' alles laat vastlopen, tot zelfs het opmaken van een eerlijke landsbegroting.

Je zou er wanhopig door worden.

En toch mogen we ons vasthouden aan de woorden van Jesaja om te blijven hopen, om te blijven geloven dat alles weer beter wordt.

En ja, we ogen hopen op betere tijden.

Want God zal het niet laten gebeuren dat zijn wereld teniet zou gaan. Hij zal het hart van de mensen wel weer ombuigen tot een betere levenswandel.

We zullen weer tijden van vreugde en vrede meemaken.

Toch wel gemakkelijk, zal je denken: God zal het wel doen, het komt vanzelf goed.

Maar zo eenvoudig is het nu ook weer niet.

Nieuwe tijden komen er niet vanzelf.

God buigt het hart van de mens om, maar de mens moet dan wel op zijn oproep ingaan.

En dat is de boodschap van het evangelie van vandaag: Johannes de Doper die zegt: je moet je wel bekeren, maar dat niet alleen, je moet er ook naar leven. Doe er wat aan.

Als wij willen dat in onze wereld meer zorg gegeven wordt aan wie in nood is, als wij willen dat we ons niet bedreigd voelen, als wij willen dat de mensen meer respect opbrengen voor elkaar, ja dan moeten we zelf mensen van zorg zijn, en eerlijke mensen, en respect opbrengen voor onze naaste.

Wij zijn de handen en de voeten, de instrumenten, die God nodig heeft om zijn heilsplan waar te maken.

Hij wil het met ons doen, zonder ons gebeurt het niet.

Ooit is een mens op aarde gekomen, zijn ouders waren van Nazareth in Palestina, die zo duidelijk deze opdracht van God heeft waargemaakt in zijn leven, dat mens zegde: hij mag zoon van God genoemd worden.

Zijn verhaal is onvergetelijk geworden. Telkenjare vieren we – in de duisterste dagen van het jaar – zijn geboortedag, om niet te vergeten, dat er licht kan komen in onze wereld, wanneer er mensen zijn die hun leven richten op zijn woord en zijn voorbeeld.

Laten wij proberen zo een mensen te zijn.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.